

Као и пре сваке велике битке, после колико-толико успешне регрутације наступа постројавање, отварање магацина са расположивим наоружањем и копање ровова.

Добијање ратног распореда и почасних војних књижица одвијало се на ванредним конференцијама за штампу, праће биографија и истицање сумњивих заслуга уз заслепљујуће експлозије блицева збуњених новинара, све праћено најавом још жешће предизборне кампање.

Напредњаци су у томе били најактивнији – попуна резервног састава изгледала је као активирање трећепозиваца, од Милована Дрецуна до Светозара Вујачића, рециклирани, умивени, без маскирних одећа, али са маскама на својим курикулумима деловали су спремно, мотивисано, осветнички каква и намерава напредњачка кампања да буде.

Мамац мора бити посве нов, препознатљив и примамљив, а суштина свега тога је да се разликује од свих других, оних чије ће се струне можда умрсити са њиховим, али чије су удице голе и велике, а такве обично остају без улова.

Као странка чији је најважнији циљ на почетку био да створи посебан идентитет, да се одрекне сваке сличности са “матичном” организацијом, да се бирачком телу представи као нова опција на политичкој сцени и као таква желела је да свају базу направи од људи који с раније нису бавили политиком. Оних близу 40% неискоришћеног потенцијала који на дан гласања обично остане кући јер или нема за кога да гласа или га једноставно цела та прича не занима.

Био је то веома мудар потез главних стратега напредњака јер је на тој страни “пуно рибе у мору” и пажљивим, али пре свега другачијим приступом овом нервозном и непредвидивом јату мреже би овог пута могле бити пуне.

Мамац мора бити посве нов, препознатљив и примамљив, а суштина свега тога је да се разликује од свих других, оних чије ће се струне можда умрсити са њиховим, али чије су удице голе и велике, а такве обично остају без улова.

Тактика је била добра и плодоносна.

Људи који су из разноразних разлога напуштали партије у последњих 20 година, од радикала до ДСС-а па чак и ДС-а у напредњацима су видели нову шансу, а таквих је захваљујући неефикасности српске варијанте плурализма и сујети лидера веома много и њихова реактивација значи снажно погонско гориво за сваког ко претендује да освоји власт.

Да ли је то довољно?

Испоставило се да није. Улози су велики, играчи јако искусни и жилави отпорни на све врсте ударца, па и оне најниже. Онај почетни талас требало је ојачати, а за то на непредељеној страни нема више капацитета.

Једино што је преостало била је саборност.

Србијом, сем после првих избора, увек је владала коалициона влада, али такође изборе су пратиле и предизборне коалиције. Са тим највише искуства имају демократе, због разуђености левог центра на политичкој скали.

Политичка игра обично прати правило copy/paste, па су и напредњаци прибегли томе.

Како би узбуркали жабокречину у коју је Србија упала, себе су покушали да представе више као покрет него као типичну странку, управо од те типизације ваља побећи јер је црвена марама за масу незадовољних и обесправљених.

Покрет који за агенду има скидање демократа са власти, чему последично следи заустављање и исправљање неправедног дељења друштвеног колача и система где богати постају безобразно богати а сиромашни све сиромашнији.

Покрет који за агенду има скидање демократа са власти, чему последично следи заустављање и исправљање неправедног дељења друштвеног колача и система где богати постају безобразно богати а сиромашни све сиромашнији.

Тимски спортови много боље пролазе у Срба, па је тако и у политици. Одатле и реанимирање ПСС-а из клиничке смрти, као и реинкарнација балзамованог Лењиновог и Кастровог духа у телима модерних скојеваца, Вулинових “сужњих и гладних”.

Симплификација и конкретизација иначе компликованих и тешких политичких циљева на декапитацију властеле је запаљив предизборни материјал и изузетно је лукративан у девастираном друштву какво је наше, али последице тог пожара су несагледиве.

Свесни су тога и стратегији СНС-а, зато и пажљиво одмеравају сваку изјаву својих челника гледајући да после избора са прљавом водом не избаце и дете. Одатле упадљива опрезност и избегавање у заузимању става на шкакљивим питањима као што је хапшење хашких оптуженика, Европа или Косово и најновија дилема геј парада – за или против.

Ова поларишућа питања најбоље је заобићи јер само тако код бирачког тела може се остати неокаљан.

Тај кукавичлук ће бити компензован што гласнијим повицима о корупцији, лоповлуку у јавним набавкама или тренутно омиљеном темом београдских напредњака – изградња моста.

Од почетка па до краја тај пројекат био је минско поље како за власт тако и за опозицију. Ако се изведе до краја, биће адут демократама у директном окршају за место градоначелника два млада лава из оба табора (Ћилас–Вучић). Ако пак пропадне или иза себе остави компромитујуће трагове, биће парадигма свега што се дешава у држави свеукупне презадужености, неефикасности и корупције.

Клатно је месецима ишло са једне на другу страну. Једни су се хвалили испуњавањем рокова, изградњом првог моста после више од 30 година, као и мегаломанијом овог грађевинског подухвата.

Други су у свему томе видели снег у коме ће демократе оставити отиске немилосрдних грабљивица. Сумњиви кредити, превисока цена, чести ребаланси градског буџета и упоређивање са француским и кинеским мостом.

У читаву причу увучена је и САНУ, с обзиром на то да је њен председник уједно и пројектант моста. Чак и тај “трећи стуб” српског друштва упао је у дневнополитичко бласто што само најављује да у окршају који следи неће бити “светих крава”.

Поврх свега, позивање на покојног патријарха и премијера чија имена би највећи мост у Европи требало да понесе је потпуно скидање рукавица и враћање оној бескрупулозности и натактичности која је одсликавала несрећне деведесете.

Прича о мостовима се ту не завршава.

Демократе су прибегле тактици Потемкинових села. Наиме, у следећих годину дана још два моста доћи ће у жижи интересовања јавности.

Мост код Бешке, као жила куцавица Коридора 10 биће нова предизборна ујдурма. Нови мост са три траке аутопута који премешћује највећу реку у Европи и завршетак најзначајније саобраћајнице у земљи биће уз лик “вољеног” председника главна референца у кампањи демократа.

Наравно, тај успех српских трудбеника покушаће да приграбе и социјалисти уз свог пулена Мркоњића, јер прича о подели Косова и борби против организованог криминала не пролази ни код лојалних чланова, а камоли код оних који их сматрају за издајнике, прелетаче и главне кривце за стварање проевропске коалиције 2008. када су тада радикални, а сада напредни остали кратких рукава.

Трећи мост је, наравно, онај кинески, мост пријатељства два народа. Мост који ће показати доминантност и конкурентност кинеске грађевинске индустрије.

Иако се чини да ту не би требало да буде окршаја лидера и лидерчића жељних и жедних сваког гласа, по старом српском обичају све може бити разлог свађе.

Иако се чини да ту не би требало да буде окршаја лидера и лидерчића жељних и жедних сваког гласа, по старом српском обичају све може бити разлог свађе.

Власт ће показивати да се није одрекла четвртог стуба спољне политике и да је рука пружена ка ЕУ исте дужине као и она ка далеком истоку. То што су обе руке просјачки а не партнерски усмерене на обе стране није толико од значаја, кредитима се у зубе не гледа у ова шугава времена.

Ова три моста нису једини симболи предстојеће предизборне кампање. Много значајнији су они спаљени мостови између две највеће партије СНС и ДС.

О њиховој постизборној коалици више нема ни говора. Галванизација бирачког тела одговара и једнима и другима, а дубину ровова повећавају и лични анимозитети челника странака.

Истраживања више нису толико потребна, свима је јасно да ће одлучивати нијансе, да ће одлучивати нијансе, да ће плуштати ударци испод појаса, враћање у далеку

прошлост (деведесете) и пројектовање далеке будућности (улазак у ЕУ).

Карте су подељене, улог је велики, остатке који ће остати после ове мамутске борбе покупиће они срећници који се боре за цензус.

Дерби зачеља биће решен у фото-финишу, као и трка победника, али и то ће одредити квалитет будуће владе.

Власт има беле фигуре и право повлачења првог потеза, док опозиција има тактичку предност, али и фигуру мање коју је жртвовала безразложним пролећним митинзима и ауто-голом у виду штрајка жеђу.

Предност се огледа у кризи која као киселина нагриза темељ друштва.

Армија гладних је отпорна на срцепарајуће приче о срећној Европи где од благостања горе и Лондон и Атина. Хипогликемија је сведена на тај ниво да радничкој класи зуји у ушима и она постаје gluva на жељу власти да направи какав-такав социјални дијалог који је осуђен на пропаст док се тајкунизација Србије не делегализује а masters of pupets буду изведени на светлост и приведени правди.

Следећи избори могли би бити и један вид социјалног бунта народа који, срећом, није изашао да пали своју престоницу (то је део народног обичаја током Параде поноса, испраћаја неког од хашких бегунаца или брањење Космета са Дорћола), него је те недеље одлучио да поверење да онима који ће променити овај систем неправди и апсурда, који ће зауставити отпуштања и заштитити привреду од економског цунамија предвиђеног за 2012, који ће реконструисати јавна предузећа и наћи одржива решење за јужну српску покрајину или новог суседа.

Аудиција за тог чудотворца још увек траје, публика ишчекује без даха, бина је постављена, а рефлектори упаљени одавно.

Мостови округа Медисон

Пише: Александар Дикић
понедељак, 29 август 2011 14:58

Тај изабраник треба да неком чаролијом сагради последњи али најлепши и најпотребнији мост, онај који води из суморне садашњости у бољу будућност.